

Heti biztató üzenetek 9. Az imádságról 5: bensőséges kapcsolat Istennel

„Világosságom és segítségem az Úr, kitől félnék? Életemnek ereje az Úr, kitől rettegnék? Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek. Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom. Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy az Úr házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az Úr, és gyönyörködhessem templomában. Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem. Így hát fölemelt fővel állok ellenségeim között, ezért örvendezve mutatok be áldozatot az Úr sátrában, és éneket zengek az Úrnak. Halld meg, Uram, hívó hangomat! Könyörülj rajtam, hallgass meg! Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé, szívem így válaszol: Színed elé járulok, Uram! Ne rejtse el előlem orcádat, ne utasítsd el haragosan szolgálodat! Te vagy az én segítségem, ne vess el, ne hagyj el, szabadító Istenem! Ha apám, anyám elhagyna is, az Úr magához fogad engem. Uram, taníts meg utadra, vezess a helyes ösvényen, mert ellenségeim vannak! Ne dobj oda ellenségeim indulatának, mert hamis tanúk támadtak rám, bosszút lihegnek. De én hiszem, hogy még meglátom az Úr jóságát az élők földjén. Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az Úrban!” Zsoltárok 27.

Megóv engem sátrában – vallja Dávid, a fenti zsoltár szerzője. Megóv a jelenlétében, a közelségében, elrejt, kiemel, felemel, s ha e világ el is venné méltóságomat, Ő felemeli fejemet. Máskor pedig azt érzem, hogy ellenségeim indulata elsodorhat. Magamra maradhatok, hiszen elhagyhatnak a társak, a barátok, még akár apám vagy anyám is elhagyhat, magamra hagyhat. És Isten arcát sem látom mindig. Időnként elrejtőzik.

Néha közel jön, néha körülvesz, szinte karjába rejt, akárcsak az anya, aki féltő szeretettel öleli át gyermekét, hogy megóvja a világ borzalmaitól. Egészen különleges, amikor átélem, hogy közel jön az Isten. Sokszor nem akkor, amikor éppen nagyon összeprésel a rettegés. Nem azokon az álmatlan és gyötrő éjszakákon. Csak éppen abban a pillanatban, amikor legkevésbé sem számítasz rá. Egyszerűen csak megmutatja magát. Talán egy szürke reggelen beröppen kertedbe egy ragyogó színű parányi kis madár, aki leszáll és ezzel egészen sebezhetővé teszi magát és mégis szabad arra, hogy egy pillanat alatt a magasba emelkedve elillanjon, akár egy könnyed kacér gondolat. Vagy éppen egy bibliai mondat, amit talán már ezerszer olvastál, átolvastál, de ott és akkor minden kérdésedre lényegében ott lesz egyetlen szóban a válasz. Vagy éppen csak ahogy a napfény a szemedbe süt, ami mindig elvakít, mindig hunyorgásra kényszerít, de ott és akkor szinte körül simogat, majd otthagy.

Meg tud ölelni Isten. Ma is. De ez az ölelés Tőle jön, ezért úgy zajlik, ahogyan Ő akarja. Minden úgy zajlik. Az egész hitélet ennek az elfogadásáról szól, hogy nem én mondom, nem én irányítom, nem én koreografálok és nem is én időzíttem. De amikor eljön, az mindig megerősít arra, ami előttem áll.

Isten közelsége olykor nagyon kézzelfogható, máskor pedig eltűnik, akár hónapokra vagy évekre, vagy még rosszabb. De talán nem végleg. Mert irgalmas. Igazából megsajnál. Megszán. És akkor eljön a pillanat, amikor újra ott lesz. Akárcsak a szeretet, amely nem mindig egyforma tűzzel és hófokkal lobog, de attól még elveszíthetetlen és valós. Ez az emberi kapcsolatból ismerős koreográfia, amelyben van ritmusa a közeledésnek és távolodásnak, ez jelen van az Istennel való kapcsolatunkban is. Jó, hogy ez így van? Nehéz megmondani. Inkább azt mondom, hogy rengeteg erőt tud adni minden olyan élmény és tapasztalás, amelyekben ott van Isten és én érezhetem és tudhatom, hogy hitem nem hiábavaló...